

Protagonistes

Joan Lahoz Vaquer

Ja arriben les festes, ja estem tots neguitosos, l'adrenalina ens va a tota màquina recorrent les nostres anatomies. De ben segur que si ens pregunten que n'opinem d'aquests dies estarem d'acord en un percentatge altíssim: són una canya!!, quina passada!!, al final ja no puc més!!, els millors dies de l'any... Aquesta es l'opinió de la majoria de nosaltres, però, què en pensen els principals protagonistes, què n'opinen ells??. Vegem-ho...

Pista La Ravaleta: Sabeu que vaig néixer al 89? (gran any i grans quintos). M'agrada molt estar plena de gent i notar el caliu humà. Necessito ser trepitjada i tornada a trepitjar per la gent, jo sóc de les que pose l'altra galta per tal de ser xafada. Durant l'any em sento bé, tinc futbito, bàsquet i sobretot el dia de Sant Buitraguenyo (al maig) que m'omple com el rovell d'un ou i veig molts peus sobre mí, però res a veure, res com l'agost. Llavors sí em sento aprofitada i desitjada per tots, tothom vol entrar dintre meu, i jo, amb cada sabata, sabatilla, sabateta, plataforma, bota, xancla, tacó, sento calfreds que recorren tota la meua àrea (Costat x costat). Cada taula parada, cada cadira oberta, cada got de cuba-libre que em llancen al damunt, cada cigarreta que m'apaguen a la cara produeix en mí sensacions quasi orgàsmiques. Sóc conscient que sense mí, això no rotllaria.

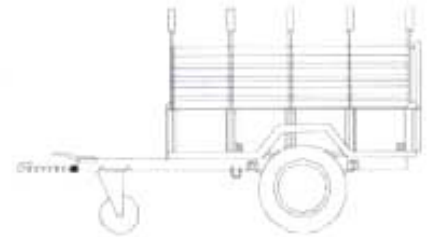
Corro: A mí, no em munten més que quatre o cinc vegades a l'any, ara, que això vol dir que el "ganao" està prop i la festa i xerino-la assegurades. M'encante notar com els "marracos" s'acosten a mí, com caguen i pixen (ja semblo Pedro J.) i que sóc peça fonamental a l'agost sobretot. Estic orgullós de ser el que sóc.

Alcohol: Hola!! Jo no em considero tant dolent com creieu. Jo vivia tranquil·lament i plàcida en una de les estanteries del Pryca, no feia mal a ningú, molta gent em mirava però, ningú s'acostava a mí. Un dia vaig tenir la mala sort d'anar a parar a festes de les Coves i això va canviar la meua vida. Em sento malament quan passo gola avall a una velocitat d'escàndol fins arribar a l'estómac. I quan inicio el viatge per les Dragon-venes-can, recorrent tota l'anatomia (hi ha que mereixen molt la pena). I clar, un cop allà em trobo amb coneguts, familiars, amics, veïns, de tot tipus de marca i color. Per acabar, no vullgheu saber com em sento a l'endemà, quan veig que per la meua culpa, la gent té els reflexos sota mínims, mals de cap, vomiteres, suaderes, i demés

que provocho, que malvat em sento!!!.

Remolc: Sempre vaig ple de sacs d'olives, de garrofes i d'ametlles, ple de brosses i de pols però, tinc un dia de festa a l'any el qual m'enperifolllen de dalt a baix. Em vesteixen amb paperets de colors, flors, cartons, qual-sevol cosa que ajude a la festa. Després passejo pel poble a tothom que vulga, gent jove, veterans, xiquets, etc. Vaig carregat de gent, d'il·lusions, de caramels i serpentines, i circulant pels carrers del poble, quina passada!!.

Sant Roc: Jo tinc molta sort de poder celebrar el meu sant a l'agost i en plenes festes!!. El meu gos em diu que faig cara de son, la meua carabassa sempre plena de Smirnoff en taronja. I a més, em decoren el parxe amb mil i una flors de tots els colors, sempre tinc visites, d'ofrenes, de parelles, inclús dels que em canten per a protegir-los dels bous. En fi, jo xalo molt, quasi tant com vosaltres.

Garito: Jo sóc la típica casa vella i polsosa que no s'ha obert en tot l'any i que ara em converteixo en fonamental. En aquets dies tinc molta companyia, gairebé no em quedo sola, bé a estones pel matí i avant, serveixo un poc per a tot, faig de restaurant (soparets de bon rotllo), de bar (cubatilles, xupitets...), discoteca (musiqueta i marxeta), reservat (imagineu-vos), bé, sóc tota una institució, un més de la colla!!.

Cocs: Ohh!!!, que farieu sense nosaltres!!, sense la meua espècie!!. Nosaltres vivim poc, però, xalem moltíssim al veure com eixes mandíbules famolenques es desencaxen per a foter-nos queixalades dignes del tauró blanc de Spielberg. Jo sóc de magre però, tinc parents de tomàquet, cosins de ceba, germans de sardina, coneguts de poma i un llarguíssim arbre genealògic, apart d'apetitós, variadíssim i boníssim.

Cadafal: Sé que molts pensaran en el bou com a un dels principals herois de la festa però, i sense mí?, on farien els bous?, com acotarien el terreny?. I no ens enganyem, a vosaltres us encanta que estiga tota la tarda i part de la nit tocant-vos el cul, a l'igual que a mí m'agrada que em llenceu closques de pipa i restes de cervesa en llima. Ara, el millor és quan porteu el